

grafteatre ere jo ved at blive de fattiges Teatre. Det kan godt være, at der klæber forskellige uheldige Forhold ved dem, men jeg tror, at det gaar med dem som med meget af det, man kalder den mindre gode Litteratur: Folk vænne sig til at læse, og saa komme de nok til at læse bedre Ting, Folk vænne sig til at se Biografteatrene og opdrages maaske derigennem netop til at sætte Pris paa de virkelige Teatre. Meget af det kan ogsaa være meget morsomt og interessant. Jeg har ikke set meget af det, men det, jeg har set, har for Resten været godt og i alle Henseender uskyldigt. Nu benytter den højtærede Justitsminister den mærkværdige Magt, han paa Trods af Grundlovens Ord om, at Censur aldrig kan indføres mere, har til at uddele Bevillinger og tage dem igen, ikke blot til en Censur, men til langt mere, til Udfoldelse af en højst ejendommeligt personlig Magt. Ved dette Biografteater i Vimmelskaffet fratager han Indehaveren Bevillingen, fordi han har overtraadt et Politiforbud — det er Begrundelsen. Jeg mener, den rigtige Vej at gaa var at anlægge Sag mod denne Mand, lade Domstolene afgøre, hvilken Straf han skulde have, hvis han har overtraadt dette Politiforbud, men i Stedet berøver den højtærede Minister ham Bevillingen og uddeler den til andre, og det for Resten til Trods for, at det var to andre Mænd, han væsentligt kom til at ramme, idet en Del af denne Forretnings Aktier — den var nemlig sat paa Aktier — var gaaet over til to andre Mænd. Den højtærede Minister berøver disse helt uskyldige deres Bevilling og giver den til sin personlige afdøde Vens Enke og til en ung Mand, der ikke har det fjerneste med Biografteatre at gøre, der ikke forstaa sig paa det, der ikke har været med at opdyrke denne Forretning, men er en Slægtning og god Ven af en anset københavnsk Bankmand, og det gør han under saadanne Forhold, at den ny Kontrakt har denne unge Hennings, som der er Tale om, ikke selv nogen Anelse om. Han har selv offentlig i et Interview udtalt, at Kontrakten laa paa Konferensraad Heides Kontor. Det, synes jeg, er en højst mærkværdig Fremgangsmaade.

Ærede Medlemmer vide, hvorledes Censurudøvelsen fra dette Ministeriums Side begynder med Revuerne. Man begyndte ganske lempeligt med at forbyde Revuerne at omtale Ministrenes Personer. Følgen var, at Revuerne fra at være væsentligst politiske bleve, som jeg en Gang

havde Lejlighed til at sige i denne Sal, mere erotiske. De maatte ikke give sig af med det offentlige Liv, derfor gik de over til at give sig mere og mere af med det private. Saa rejste der sig i visse Kredse en Stemning imod dem, og saa gik Ministeren videre og har forbudt Revuer overhovedet. Hvor ende vi? Vi have nu set — det er allerede fremdraget her under Forhandlingerne — den Maade, hvorpaa Justitsministeren gaar frem overfor et virkelig dygtigt og fuldt alvorligt Teaterstykke.

Jeg maa her nævne, at den Censor, som Justitsministeren benytter, Hr. Levin, gør i alle Maader Indtryk af at være ganske blottet for litterære Forudsætninger, ganske blottet for Kultur. Sammenligner man ham med den tidligere Censor, saa maa man dog sige, at Censur-systemet fra Højreministeriernes Side blev udøvet med et vist Maadehold, og at den Mand, der var sat til at udøve denne Censur, var en litterært gennemdannet Mand. Jeg tror, at Hr. Levin netop er et Udtryk for det kulturelle Niveau, hvorpaa Justitsministeren og for Resten hele Regeringen desværre staaar. Og jeg beklager det i høj Grad, fordi man fra Højres Side — jeg ser Højremændene le — betragter det som et Udtryk for Demokratiet. Men det er jo heldigvis en grundig Misforstaaelse. Nej, Demokratiets Mænd kunne godt være tilgængelige og modtagelige for Kultur og ere det netop i ganske anderledes Grad end de udlevede Overklassers Mænd. Det, at et nyt Lag som Bønderne kommer op og frem, det, at et nyt Lag som Arbejderne organiserer og højner sig, betyder netop, at der i disse ny Lag — det ved enhver, som kender noget dertil og har haft med det at gøre — er ganske anderledes Modtagelighed for Kultur og Dannelse end hos de gamle, som sidde og kun skulle bevare det fra Fædrene nedarvede. Netop fordi Bønderne ere komne op, og Arbejderne efterhaanden rykke frem, skulde vi ogsaa have Mænd i Spidsen for Statens Styrelse og ind i det offentlige Liv, som vare gennemtrængte af moderne Kultur.

Det er ikke i den offentlige Morals Interesse, saa vidt jeg skønner, at Ministeriet er inde paa denne personlige Uddeling af Bevillinger, paa denne personlige Magtudøvelse, det er saamænd ikke for den offentlige Morals Skyld, man skrider saa stærkt ind. Den Maade, hvorpaa Censor Levin f. Eks. censurerer Varieteerne, er ingenlunde saa streng. Det er ikke saadan, at den højtærede Justitsminister sid-